

Περί των Τριών Ιεραρχών (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Είναι πολύ συγκινητικό αλλά είναι πραγματικότητα στην αμαρτωλότητά μας να αποκτούμε υϊκή σχέση προς τους Αγίους μας Πατέρας, μεσίτες στον ουρανό. Εδώ εφαρμόζεται το του προφήτου Ησαΐου· «μακάριος ος έχει γνωστούς εν Σιών και οικείους εν Ιερουσαλήμ». Με το παράδειγμά τους, με την προσευχήν τους, με τα συγγράμματά τους μας παρέδωσαν σαν κληρονομιά όλους τους κόπους και τις εμπειρίες τους, ώστε να καυχώμεθα σαν τέκνα των και να ψηλαφούμε στα χέρια μας τη δικήν τους διαθήκη.

Ποιά διαθήκη; Να! Πώς γνωρίζουμε εμείς την θεολογική λεπτομέρεια της πίστεώς μας; Πώς γνωρίζουμε τους τρόπους της εφαρμογής της εκκλησιαστικής μας παραδόσεως; Πώς γνωρίζουμε περί μετανοίας, περί αρετών, περί του κοινού μας εχθρού διαβόλου και όλης του της κακότητας; Πώς γνωρίζουμε το μυστήριο του θανάτου, τους λόγους της προνοίας και τους τρόπους και δρόμους της αιωνίου ζωής; Πώς αισθανόμεθα θάρρος και παρρησία να τους επικαλούμεθα και να μας υπακούουν σώζοντάς μας από τόσους κινδύνους και πειρασμούς;

Αν δεν είναι τούτο διαθήκη, τότε τί άλλο είναι; Έγιναν κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού μας, πέρασαν όλην την αγριότητα των πειρασμών από τον άρχοντα του σκότους και των οργάνων του και, κατά τον Παύλο, διήλθον τη ζωή τους «στερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι», σε φυλακές και εξορίες, με ακρωτηριασμούς, αντιμέτωποι πολλές φορές και με αυτόν το θάνατο για την Εκκλησίαν την παρατεινομένην σε όλες τις γενεές και εποχές. Επειδή είμαστε μέλη

και εμείς της σημερινής Εκκλησίας συνανήκουμε με τους προαπελθόντες πιστούς στο ίδιο σώμα, στο οποίο συνοικοδομούμεθα «συν πάσι τοις αγίοις» και συναυξανόμεθα σε ναόν άγιον εν Κυρίω και μας ανήκει οριστικά η πατρική κληρονομιά. Μας ανήκει η αγάπη και στοργή των Πατέρων μας, μας ανήκει η δι' αυτών ετοιμασθείσα βασιλεία του Χριστού μας, που με την Χάριν του μας ετοιμάζουν με την συνεχή των πρεσβείαν.

Ανωτέρω αναφέραμεν για την υϊκή μας σχέση και διερωτώμεθα πώς να την πραγματοποιήσουμε, να την θέσουμε σε εφαρμογή. Ποιό νομίζετε ότι πρέπει να είναι το χαρακτηριστικό ενός παιδιού με τον πατέρα του; Νομίζω, να του μοιάζει, να έχει κάτι στο χαρακτήρα του, στη συμπεριφορά του, που να διαπιστώνει ότι είναι απ' αυτήν τη ρίζα και έτσι φέρνει και την επωνυμίαν του. Ο Κύριός μας Ιησούς μάς υπέδειξε κατ' επανάληψη δικά του χαρακτηριστικά και σημάδια και μας είπε πως, αν θέλουμε να μας γνωρίζουν οι άλλοι ότι είμαστε δικοί του, πρέπει να τα έχουμε επάνω μας και έτσι πήραμε και την επωνυμία του και λεγόμαστε από τον πατέρα μας Χριστόν Χριστιανοί.

Και οι πατέρες λοιπόν ως εκμαγεία του αρχετύπου, αληθινά του αντίγραφα, τον ίδιον πόθο και τη θέληση έχουν· να γίνουν και ονομασθούν πραγματικοί μας πατέρες, ώστε να μας αναγεννούν μεταπλάθοντάς μας από άσχημους σε εύσημους, από κακοήθεις σε καλοήθεις, από πονηρούς σε αγαθούς και γενικά από αμαρτωλούς και κολασμένους σε δικαίους και άξιους της σωτηρίας. Και από μέρους των αυτοί, έτσι κάνουν. Τώρα για να επιτευχθεί αυτή η υιοθεσία, να γίνει πραγματικότητα η αγχιστεία, οφείλουμε από μέρους μας εμπιστοσύνη σ' αυτούς και υπακοή, μίμηση του βίου τους και εφαρμογή των λόγων τους, κάτι που να φανερώνει πάνω μας τον χαρακτήρα τους.

Τώρα ποιός από όλους μας θα διαλέξει μέσα στον νοητό αυτόν παράδεισο το φυτό που προτιμά και του αρέσει; Ποιός θα βρει στο βάθος του ψυχονοσταλγικού του «είναι» μια κρυφή συμπάθεια, όπου γέρνει περισσότερο στον τάδε ή τον τάδε από τους αγίους και ν' αρχίσει με πίστη να τον αντιγράφει και να τον παρακαλεί; Ε! Σας διαβεβαιώ ότι θα είναι άμεσο το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας. Είναι φυσικός νόμος ο κανόνας της επιδράσεως και, αν αυτό είναι βέβαιο στους φυσικούς νόμους, τί πρέπει να γίνεται στην υπερφυσική κατάσταση της θείας χάριτος με την οποίαν οι πατέρες μας είναι εμποτισμένοι;

Αν διαβάζει κανένας με ενδιαφέρον ένα φιλόσοφο ή ένα δημιουργό κάποιου επιτεύγματος, τον οποίον θαυμάζει, δεν θα αργήσει να επισύρει επάνω του τα χαρακτηριστικά του και πολλές φορές φθάνει σε κινήσεις και εκφράσεις που τον αντιγράφουν. Τί νομίζετε θα γίνει σε μας, όταν με ζήλον και αυταπάρνηση αρχίσουμε να μελετούμε τους Πατέρες μας. Δεν είναι οι πατέρες μας θνητά όντα

και στοιχεία που μόνο μια ιστορικότης τους παριστάνει, είναι η ζώσα πραγματικότητα της αληθείας, είναι το σώμα του Χριστού, τα ζώντα και ενεργούντα μέλη του, είναι αυτός ο ίδιος επαναλαμβανόμενος σε όλους τους κόσμους και χώρους και χρόνους, των οποίων η παρουσία, έστω και κατά αντίληψη παρηγορητική, φθάνει στους επικαλούμενους και μεταδίδει αυτό που έχουν, την ζωή.

Ας μη παρεξηγηθεί η εμμονή μου στο θέμα αυτό, γιατί ακριβώς είναι εκ των σημαντικότερων μέσων που είναι τόσο πολύπλευρα ωφέλιμο και αναγκαίο για μας και εύκολο στη διδασκαλία της Εκκλησίας μας, όπου ο Θεός Παύλος μας παρακινεί στον κανόνα αυτό της αντιγραφής και το ονομάζει αυτό μεταμόρφωση· «ημείς, λέει, πάντες ανακεκαλυμμένω πρόσωπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι την αυτήν εικόνα μεταμορφούμεθα από δόξης εις δόξαν καθάπερ από Κυρίου Πνεύματος». Εδώ που λέει την «δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι» τον χαρακτήρα εννοεί, γιατί ο χαρακτήρας του Κυρίου είναι η δόξα του και ο ίδιος μας παρακινεί «μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού».

Άρα η μίμηση και μεταμόρφωσή μας προς το πρότυπον που βιαζόμαστε να φθάσουμε επιβάλλεται, γιατί είναι εντολή και δίκαιος κανόνας, όπως στην αγνωσία μας εφορέσαμεν «την εικόνα του χοϊκού και θνητού», να φροντίσουμε τώρα «την εικόνα του επουρανίου»· και δεν είναι πλέον τούτο θέμα επιλογής, αλλά καθήκοντος. Εδώ βραβεύομε ένα γλύπτη, ένα ζωγράφο ή ακόμα και ένα συγγραφέα, αν κατορθώσει να αντιγράψει με ακρίβεια μία φυσιογνωμία.

[Συνεχίζεται]